

ved Danmark og Argentina, d.v.s. hvilket geografisk område overenskomsten er gældende for. Udtrykket »Danmark« omfatter i denne forbindelse ikke Færøerne og Grønland.

Udtrykket: »person« omfatter fysiske personer, selskaber og andre personsammenslutninger.

Udtrykket: »selskab« betyder enhver juridisk person eller sammenslutning, der i skattemæssig sammenhæng behandles som en juridisk person.

Bestemmelsen definerer endvidere »foretagende i en kontraherende stat«, »international trafik«, »kompetent myndighed« og »statsborger«. Begrebet statsborger har ikke blot den traditionelle betydning vedrørende fysiske personer. I overenskomstsammenhæng omfatter det også juridiske personer m.v., som er dannet i henhold til, eller består i kraft af, den gældende lovgivning i en kontraherende stat. Man kan derfor udmærket tale om et dansk selskab, som en dansk statsborger.

Når disse definitioner er generelle, betyder det, at alle steder hvor disse begreber optræder i overenskomsten, skal de forstås i overensstemmelse med definitionerne i denne artikel.

Stk. 2 indeholder den vigtige bestemmelse, at alle udtryk, der ikke er defineret i overenskomsten, skal have den betydning, det har i skattelovgivningen i den stat, der skal lægge begrebet til grund ved sin anvendelse af overenskomsten.

Artikel 4. Skattemæssigt hjemsted.

Stk. 1 fastlægger hvad der skal forstås ved udtrykket »en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat«.

»Hjemmehørende« er en person, der er fuldt skattepligtig til en stat i medfør af dennes lovgivning på basis af kriterier som bopæl, hjemsted, ledelsens sæde o.l. og som globalbeskattes, d.v.s. beskattes af indkomster, hvad enten de hidrører fra bopælslandet eller fra udlandet.

Hvis en person i henhold til stk. 1 anses for hjemmehørende i begge stater, er det nødvendigt at afgøre, i hvilken stat personen er hjemmehørende i *overenskomstens forstand*.

Dette hænger sammen med, at beskatningsretten til de forskellige typer indkomst, der er nævnt i de efterfølgende artikler, tillægges henholdsvis bopælsstaten eller kildestaten. Beskatningsretten kan også være delt mellem bopæls- og kildestat. Også i de tilfælde er det afgørende at vide, hvilken status hver af staterne har.

I tilfælde af fuld skattepligt til begge stater, indeholder resten af artiklen en række kriterier for, hvilken stat, der skal have forrang som hjemmehørende-stat (bopælsstat).

Synspunktet er, at skatteyderen er hjemmehørende der, hvor tilknytningskriterierne er de stærkeste.

For fysiske personer afgøres spørgsmålet i henhold til bestemmelserne i stk. 2.

Der nævnes en række kriterier i litra a-d.

Kriterierne skal anvendes i den rækkefølge de nævnes. Kun hvis det foranstående kriterium ikke giver en løsning, kan man gå videre til det næste.

For selskaber m.v. afgøres spørgsmålet i henhold til bestemmelsen i stk. 3.

Artikel 5. Fast driftssted.

Artiklen definerer, hvad der skal forstås ved fast driftssted.

Bestemmelsen er af stor vigtighed, idet det er en betingelse for, at kildestaten kan beskatte fortjeneste ved erhvervsvirksomhed, som drives dér af et foretagende i den anden stat, at erhvervsvirksomheden udøves gennem et fast driftssted i kildestaten, jf. artikel 7, stk. 1.

Bestemmelsen indeholder flere elementer fra FN-modellen, hvilket betyder, at der statueres fast driftssted i videre omfang end efter OECD - modellen.

Ifølge stk. 1, jf. stk. 2 omfatter udtrykket »fast driftssted« især et sted, hvorfra et foretagende ledes, en filial, et kontor, en fabrik, et værksted eller en mine, olie- eller gaskilde.

I stykke 3 er bestemt, at et bygnings-, anlægs-, installations- eller montagearbejde eller tilsynsførende virksomhed i forbindelse hermed, skal udgøre et fast driftssted, hvis aktiviteten varer mere end 6 måneder. Fristen på 6 måneder følger af FN - modellen. Den er 12 måneder i OECD - modellen.

Endvidere får et foretagende, der leverer tjenesteydelser, herunder rådgivning, gennem ansatte eller andet personale, fast driftssted efter 6 måneder. Dette er en bestemmelse fra FN - modellen.

Endelig udgør fiskeri et fast driftssted, hvis fiskeriet varer i mere end 3 måneder. Bestemmelsen, der ikke er sædvanlig, omfatter fiskeri, der udøves i Argentinas økonomiske zone, der strækker sig 200 sømil ud fra kysten. Gældende regler i international ret giver ikke en stat ret til at beskatte sådan virksomhed uden for territorialfarvandet (strækker sig 12 sømil ud fra kysten), og det er fra argentinsk side oplyst, at man ikke vil gennemføre en beskatning, der er i strid med folkeretten. En tilsvarende bestemmelse findes ikke i aftalemodellerne.

I stk. 4 opregnes en række aktiviteter, der ikke udgør et fast driftssted.

I stk. 5 bestemmes, at et foretagende, der har en afhængig agent, der handler på foretagendets vegne og som har og sædvanligvis udøver en fuldmagt i kildestaten til at indgå aftaler på foretagendets veg-